

Ấu Tím

Chẳng thà xe cát mà vui

Người ta không cần tìm về kỷ niệm, kỷ niệm tự nó đi tìm người đã có. Kỷ niệm đôi khi đi cùng oan trái. Như tôi, không bao giờ thêm nhớ hay nghĩ đến nó, tự dưng nó lù lù xuất hiện, ngay ban ngày ban mặt, ngay phố chợ đông người, nó xồng xộc đứng sừng sững trước mặt và cười với tôi. Nụ cười trắng xóa sóng biển.

Phải mất vài giây sững sốt đôi môi mấp máy của tôi mới bật lên thành tiếng : “Hiếu hả”. Vòng tay đã ôm chầm lấy tôi ghì chặt. Tôi cựa mình thoát ra, đôi mắt tha thiết, giọng trầm, kêu tên tôi như tiếng vọng từ đáy âm ti : “Cún ơi”.

Cả người tôi gai lạnh, cái tên Cún tôi đã vui chôn như chôn mối tình đầu vào lòng huyết biển.

Mười sáu tuổi má hồng nắng biển, tóc xõa rong vàng, đập dềnh nước xanh biêng biếc nhập một cùng chân trời cũng ngần ngắt xanh. Mây trắng lượn lơ sóng ru nhẹ, nhắm mắt nằm dài trên chiếc phao, trôi trôi không định. Bỗng tỉnh thấy bờ xa tít tắp, tôi sợ hãi rú lên. Dưng không cái phao được đẩy vào, nhìn lại có người đang bơi một tay, một tay đẩy phao. Lấy lại hồn vía, lặn ra khỏi phao, cùng bơi vào bờ. Từ đó Hiếu và tôi như đôi sam.

Ngày ấy tôi không còn được đi học nữa vì lý lịch mù mờ, Hiếu hơn tôi một tuổi học trên tôi một lớp. Cha tôi mất tin sau tháng tư 1975, mẹ con tôi về sống với bà ngoại, sáng sớm ra cầu đá chờ thuyền về mua mào cá, đem ra chợ bán lẻ, kiếm lời rau cháo nuôi nhau. Biển của tôi khi ấy hiền hòa, mặt trời mọc như tranh vẽ, những hàng thùy dương rũ bóng dịu dàng. Sau buổi chợ, tôi thường lấy mấy quyển sách, bỏ vào giỏ xe, đạp ra bãi Dầu năm đọc. Khi chán tôi vòng về bãi trước bơi lội thỏa thích, chờ quần áo khô, đến công trường, đón những đứa bạn còn may mắn được đi học, mượn vở về chép bài học một mình. Hiếu thường đến nhà kèm tôi học toán, dạy tôi đánh đàn. Nhà ngoại có giàn hoa thiên lý thơm ngào ngạt, buổi tối ngồi dưới giàn hoa thích lắm. Ngày gia đình di tôi về ở chung, tôi có thêm hai cô em họ để bận rộn. Dượng tôi khi ấy là đầu mối cho những người muốn vượt biển. Di tôi dùng sân trước làm nơi bán cà phê, vừa kiếm thêm tiền chi dụng, vừa là điểm hẹn cho những người từ Sài-Gòn xuống xem bến bãi, để bề che mắt công an. Từ đó tôi có việc làm bưng cà phê, tính tiền giúp di tôi. Chung quanh hàng xóm của tôi, nhiều nhà bỏ trống sau khi chủ nhà đã nhanh chân chạy thoát cùng các chiến hạm của quân đội, hay nhà nào có ghe đã tìm cách ra đi. Những căn nhà vắng chủ, được các cán bộ nằm vùng chiếm đóng, làm công sở, ủy ban nhân dân, hợp tác xã, quây gạo, quây thịt đủ cả. Tôi nhớn nhơ như chim, như bướm, chẳng biết lo lắng là gì, ai bảo sao làm vậy, cứ có giờ là chạy ra biển chơi, thế nào cũng gặp Hiếu ở đấy.

Mới lớn, sự quyến luyến giữa nam nữ đã tưởng như là mãi mãi. Tôi khi ấy vui ghê lắm quần quít theo Hiếu từ mỏm đá này đến hòn đá nọ, lục tìm trong khe kẽ những vỏ hào, vỏ ốc, bơi thật xa để lặn tìm những giống ốc mượn hồn. Nước mơn man da thịt, những hạt cát bám vào tóc vương vãi, khi khô tóc cứng quíu như rễ tre. Ngoài biển chúng tôi còn leo lên những ngọn núi chung quanh tìm đủ loại trái hoang như chùm bao, chùm nạm mà ăn và cười thích thú, có những thứ trái dại nhìn mọng đẹp, thấy có chim ăn, tôi hái ăn theo, Hiếu hay nói : “ham ăn bấy có ngày cứu không kịp”. Tôi cũng sợ, đứng ngay gốc cây đợi chừng mười mười lăm phút xem có sao không, nếu không tôi hái cả bụi trái ăn tiếp. Có lần hai đứa lọt vào vườn măng cầu chỉ chít trái, chủ vườn dùng những lon sữa bò cột vào dây thừng chăng chung quanh, để đuổi khi, sóc, chim. Tôi nhẹ nhàng chui qua hàng dây, tìm trái vừa chín tới để hái, Hiếu la :

-“Công người ta trồng, Cún hái như vậy tội chết”.

Tôi trả lời:

-“Sợ thì đi chỗ khác, Cún ăn xong rồi chạy ra”

Anh chàng vò tóc đứng ì một chỗ chờ tôi. Hôm ấy bác chủ vườn vô tình ra xem rẫy, Hiếu nhận tội trong khi tôi vẫn còn đang loay hoay tìm trái chín. Bác không la còn cho tôi thêm vài trái mang về. Bác nói đất này của trường Thiếu Sinh Quân, nay mai bác cũng chẳng còn gì, chỉ tiếc công vun trồng phân bón. Chúng tôi chui qua dây kẽm gai, xuống sân vận động trường Thiếu Sinh Quân, băng ngang ra ngoài đường lộ. Những con đường thân quen, bấy giờ buồn hiu hắt. Những lá cờ lạ bay phất phới, hoang mang, nhất là những chiếc nón cối, đôi dép da, tôi không sợ gì cả, nhưng Hiếu thì biết sợ. Có lần Hiếu kể tôi nghe về chuyện giết người ngoài bãi ban đêm vì tội tư sản. Hiếu nói đến chuyện phải tìm đường trốn đi, tuổi của Hiếu có thể không yên, vì phường khóm đã bắt đầu điểm danh kêu đi làm công tác. Mẹ tôi hay nhỏ nhẹ bảo : “Cún lớn rồi đi chơi với con trai hoài không tốt”. Tôi cãi mẹ : “Đâu có sao đâu”. Nhưng rồi đã “có sao” khi Hiếu âu yếm hôn tôi, hôn thật sự trên môi.

Mẹ tôi ít nói chuyện cho tôi nghe về sự dẫy thì xác thật. Nên những điều thắc mắc thầm kín, khi thấy đôi nam nữ quần quít, dưới rặng dương liễu, trên chiếc ghế bô, để dọc bờ biển tôi đã giữ kín trong tôi, một khoảng thời gian dài tò mò bứt rứt. Nhờ Hiếu tôi hiểu và tự tìm biết mình tôi. Từ nụ hôn vụng dại, tôi đi tiếp miệt mài vượt qua lần ranh con gái và một chiều nắng xé về tây, tôi đã thả mình trình nguyên theo gió. Chiếc thuyền sắt mắc cạn, trong vũng đước Bà Rịa bị bỏ lại, hen rỉ , dập dềnh theo con sóng nhiệt cuồng, tình yêu đầu tôi và Hiếu cho nhau, trong lo lắng đảo điên, đi đi ở ở. Mẹ tôi hay nói : “Khôn ba năm dại một giờ”, tôi chẳng có đủ ba năm để khôn lớn trong yêu thương, nhưng “dại một giờ” tôi không xác định được, khi đang yêu, khi đang mê đắm. Vì lúc ấy, thời gian không còn phút giây để đếm.

Rồi Hiếu đi, tôi ở. Buổi sáng ghé nhà không thấy Hiếu của tôi đâu. Thẩn thờ tôi ra biển, lòng sục mọi góc ngách tôi và Hiếu từng chơi trốn tìm, tôi hy vọng đôi bàn tay bịt mắt tôi từ phía sau, tôi mong mỗi vòng tay nhắc tôi lên khỏi mặt đất quay vòng, quay vòng rồi cùng ngã lăn vào biển. Không gì xảy ra cả, Hiếu đã thật sự đi mất rồi. Vũng Tàu của con Cún ngây thơ, thay đổi như cuộc đời nó, sau bước xoạc, rách toang mảnh hồn mây biếc.

Ngóng ra bãi biển mù chong
Thấy người thiên hạ nhưng không thấy chàng.

Tôi bước xuống nước, sóng nhẹ nhàng ve vuốt bàn chân, tôi đồng thiếp mơ màng đôi tay Hiếu. Nước dâng cao lên bụng bập bênh, tôi tìm đôi chân, ghì xuống cát, không cho sóng đẩy tôi lên, tôi muốn chìm vào biển, cùng lúc lại muốn thi gan, tôi và biển ai hơn ai? Biển đã thắng tôi, mang tình tôi đi, biển lấy mất hạnh phúc tôi đang có, biển ơi, chiếc bọt nào của Hiếu, chiếc bọt nào của tôi, mà thi nhau bọt vỡ, mà thi nhau tan tành. Dòng nước linh hồn tôi tràn qua khóe mắt, vị mặn của biển không đánh tan đi vị mặn hồn tôi. Rồi cơn đau quặn xé, núm ruột co quắt, đứt lìa, xây xẩm mảy mặt, đường chân trời đỏ cam rực máu, rọi tím đen mệnh mông mặt biển chiều tà, biển hút giọt máu của tôi và Hiếu, biển cướp đi tất cả của tôi.

Tôi không để ai gọi tôi tên “Cún” nữa, từ mẹ đến dì đến bạn. Tôi lủi thủi như chiếc bóng một mình. Có những đêm, tiếng sóng làm bạn thở than, tôi lại đi chậm ra biển, để nước dâng cao lên bụng, khoảng bụng trống, như lồng ngực trống hoắc hươ. Trái tim tôi đã đi theo Hiếu, lòng dạ tôi đã không mang được đầy đặn khối tình đầu. Bãi biển cát vàng lốm đốm rác rưởi, những đoạn biển oan trái xác người, mùi mặn nồng quyền rũ tan đâu mà mũi tôi chỉ ngửi được mùi tanh tươi lờ lợm, máu huyết hư hoại nguyệt kỳ.

Biển quyền rũ tôi. Một đêm tôi lên lên tàu theo đoàn người vượt thoát, bỏ mẹ, bỏ em, bỏ Vũng Tàu, nơi tôi đã lớn, để đi, đi tìm tình đầu tôi đã mất vào biển, đi tìm một tự do tôi nghe thoang thoang không hiểu hết ngọn ngành, đi tìm cha tôi người chưa được khai tử, và điều tôi mong muốn nhất là tìm lại chính tôi.

Đèn giữa dòng mới hay trên trời, dưới nước, đen nghịt một màu. “Tháng ba bà già đi biển”, biển không sóng to, không cuồng nộ, nhưng hun hút mịt mù. Trong khoang tối, tôi nhìn ra từng đốm sáng con mắt, những đôi con mắt hân hoan sáng rỡ khi đã xa khỏi hải phận. Rồi sau vài ngày, trở nên đục dần như ngọn đèn lụn tắt. Những con mắt chong mòng mòng ngóng một bến bãi mơ hồ, chập chờn cơn đói. Chợt xôn xao líu lo tiếng lạ, bàn tay lôi kéo tìm kiếm, nắm mái tóc dài, áp lực tóc ngắn, ngay giữa khoang tàu, sức nặng hải tặc trên thân, không xác định được hơn hay kém người tình. Thêm một lần tan hoang rách nát, mảnh trình tiết tôi đau đón tội tình.

Những tháng ngày dật dờ vất vưởng trên đảo, trong lều, những con người mong cầu tự do quên đi mạng sống, những tội tình trên vai bé thơ, những oan trái trong lòng thiếu phụ, những mất mát đoạn lìa cha con, chồng vợ, thảm họa biển trời, thảm họa con người gây ra cho nhau, chữ tự do ngộp nước. Trong khoang bụng tôi, khối tình biển hút, hình bóng Hiếu nhòa nhạt trong khối đốn đau nhân loại chung quanh, giấc mơ nào những khuôn mặt hải tặc chập chùng nhập vào khuôn mặt Hiếu, để tôi khóc thét điên cuồng trong phòng bệnh viện, để tôi hãi sợ hình dạng đàn ông. Ngay cả ông bác sĩ đến gần tôi cũng hét, chỉ khi vòng tay Marion ôm lấy tôi ghì chặt, cơn hãi sợ của tôi mới chấm dứt. Bờ ngực êm của người nữ y tá cho tôi cảm giác ấm áp, như đang nằm trong vòng tay mẹ.

Đến Mỹ, một thân thui thủi, tôi rúc vào sách vở làm con mọt gặm nhấm nỗi tàn tạ phút giây, không tôn giáo nào an ủi được tôi, ngoài những cơn gió mong manh hạt cát vàng nhỏ bé. Chiều xuống gió bờ tây lạnh lẽo, mênh mông biển lạnh, những ngọn sóng tạt lên mồm đá, tôi thấy khuôn mặt, mái tóc, những bàn tay chói với bột trắng. Càng sợ hãi tôi càng kiếm tìm màu xanh lơ lợ. Đời sống dư dật từ tinh thần đến vật chất trong xã hội tây phương đã không cho tôi một góc nhỏ ủi an, sự lạnh lẽo vây bủa mọi nơi, ai biết ai tin có những người bỏ trốn quê hương ra đi trên những con thuyền mong manh như tờ giấy giữa biển rộng chập chùng? Ai có thể trả lời tại sao có những người mẹ dúi con nhỏ vào tay người lạ, trên bến nước tối đen? Tại sao đứa trẻ lên bảy lên tám lẫn lộn trong nhóm người chen chúc trên khoang tàu chật chội, cha mẹ em đâu? Những đứa trẻ ấy có tìm về nguồn cội, có tìm về tay mẹ, hay các em mang vết thương đau đớn dọa dẫm, mẹ ruồng rẫy hắt hủi, ném em vào phong ba bão táp, mặc em xoay trở một mình trên đảo, sống nhờ tình thương hại của người dung. Lớn lên hội chứng nào sẽ tồn tại, hệ lụy nào sẽ uơm mầm trong đầu óc trắng tinh bị khắc hẳn bao vết dao thống khổ.

Căn phòng vuông vức ánh vàng ngọn nến, như ánh chiều quía khứ luôn hiện diện, phong bì mong manh có dấu ấn Việt Nam xếp thành hình vòng cánh quạt không dám mở sợ đọc chữ mẹ hỏi thăm. Chỉ còn niềm vui trong những ngày đi mua từng viên chocolate ngọt ngào, từng khúc vải màu sắc hoa văn mẹ thích, gói về cho mẹ. Tôi khao khát nghe tiếng ngọt ngào mẹ gọi tên tôi, khao khát nhớ mùi tóc quện hương thiên lý thơm man, đêm hạ nồng bên mẹ, nền gạch hoa mát lạnh dưới lưng.

Marion tìm đến với tôi, đôi bàn tay giờ ra nâng đỡ, cầu nối cảm thông giữa hai con người không chung ngôn ngữ, chỉ bằng ánh mắt và tiếng thở dài. Tôi con bệnh cần bờ vai, lồng ngực hơn cần những viên thuốc an thần. Marion người y tá có đôi mắt xanh màu biển đã thấy những rạn vỡ tang hoang nhỏ máu mỗi ngày trong nhà thương trại tị nạn năm nào. Marion đã vụn vỡ cùng tôi, cùng trăm ngàn nỗi đau đớn khác, những tiếng thét kinh hoàng, những co rút trong góc tối, cả một dãy nhà tiền chế dựng khuất trong góc dành cho những người con gái, bị hải tặc hãm hiếp trên biển, muốn trốn tránh ánh mắt người đi chung thuyền nhìn ngó. Những giọt máu rơi có giọt tượng hình thành một con người, có giọt bị bức tử thành đốm sinh linh dật dờ bay lượn, đom đóm đêm đen. Ánh mắt xanh màu biển đỏ au.

Hiếu ơi ! tình yêu cho con người hy vọng. Hy vọng của Cún tắt ngúm chìm sâu trong đại dương chiếm hơn ba phần quả địa cầu, mảnh lạc bờ tây, mảnh tấp bờ đông. Hạt kết tình yêu đầu đời Hiếu cho Cún, đã hòa vào biển, con cá nào ngậm lấy, hải vật nào uống lấy, hay đã hóa rong rêu.

Hiếu ơi! Những cơn gió, những cơn dãi trảng xe tròn hạt cát, hạt nào là tình yêu, hạt nào là hy vọng, hạt nào là tiết trinh của Cún, hạt nào là máu mủ của Hiếu. Để Cún chạy theo những cơn gió, những cơn dãi trảng đòi hạt tiết trinh, đòi mầm hy vọng, để chỉ tìm gặp niềm tuyệt vọng mỗi chiều, cùng biển khóc òa òa.

Hiếu ơi ! Đừng kêu “Cún ơi” nữa nha Hiếu. Con Cún chết dần từ ngày Hiếu ra đi, giọt máu vỡ đi. Phần còn lại, biển đã hút sạch lòng, rút cạn dạ Cún rồi. Hiếu ơi ! Cún chết thật rồi, chỉ còn lại phần hình hài vật chất, tóc tai mặt mũi, đáng vẽ con người thể thôi.

Ngay cả hình hài vật chất, đáng vẽ con người này cũng đâu còn là của Cún, nó đã được hợp thức hóa cùng Marion mất rồi.

Thôi thì xe cát mà vui.

